

**Bramsen:** Jeg vil gerne sige nogle Ord i Anledning af visse Ytringer, der er faldet under denne Forhandling, og jeg vil begynde med det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Lewinsky), der udtalte sin Forundring over, at der i Lovforslaget — i Overensstemmelse med Kommissionens Forslag — er opretholdt Adgang for de nu bestaaende, i Henseende til deres Bestyrelse selvsupplerende, Sparekasser til at kunne fortsætte paa denne Maade. Dette er, hvad der synes at være undgaaet det ærede Medlems Opmærksomhed, ikke sket, fordi Kommissionen i og for sig har anset en Institution som Sparekasser med selvsupplerende Bestyrelse for noget attraaeværdigt, for noget, som det i Virkeligheden er ønskeligt at opretholde. Nej, Grunden har været den — det har det ærede Medlem vist ikke rigtig faaet Øje paa —, at der ikke er nogen, som kan vælge Bestyrelsen. Hvis der var et Organ, som kunde vælge en Bestyrelse, der atter valgte en Direktion, vilde man selvfølgelig ikke have foreslaaet at opretholde den nuværende Adgang. Hvor vanskeligt det under disse Forhold — naar man ikke vil forlange disse selvvejende Sparekasser opløste og likviderede — er at tilvejebringe en Forandring i denne Henseende, illustreres bedst ved det Forslag, som Mindretallet i Kommissionen har stillet for at undgaa Selvsuppleringen. Dette Forslag findes som et Ændringsforslag til Udkastets § 7. Jeg antager, at jeg har den højtærede Formands Tilladelse til at citere det, det lyder saaledes:

„Første Stykke udgaar, og der ind sættes et nyt Stykke, saalydende:

Valg til Direktion (Forretningsførelse) og Bestyrelse maa ikke ske ved Selvsupplering. For Spare- og Laanekasser, hvor dette ved nærværende Lovs Ikrafttræden finder Sted, foretages der ved Indenrigsministerens Foranstaltning Valg af et Repræsentantskab (Bestyrelse), der sammensættes paa følgende Maade: 4 Medlemmer vælges af Rigsdagen (to af hvert af Tingene), 2 Medlemmer af Amdraadet for det Amt, hvor vedkommende Sparekase har Domicil, og 2 Medlemmer vælges af den stedlige Kommunalbestyrelse; samtlige disse Valg foretages efter Forholdstalsvalgmaaden. Endvidere udvælger Indenrigsministeren et Medlem, der er Repræsentantskabets Formand. Det saaledes sammensatte Repræsentantskab foretager Valg af Direktion (Forretningsførelse). Valget gælder for 3 Aar.”

Det ærede Medlem vil bemærke, at de Kommissionsmedlemmer, der er Modstandere af den nuværende Ordning — ligesom

det ærede Medlem og ligesom jeg er det —, har ikke kunnet finde anden Udvej end en saa kombineret Foranstaltning, som den her nævnte, og det, vel at mærke, en Foranstaltning, der ikke kan træde i Kraft en Gang for alle. Jeg kan nemlig ikke se rettere, end at hver Gang et Medlem af Bestyrelsen eller Direktionen for en selvsupplerende Kasse afgaar, skulde dette Apparat træde i Virksomhed, for der er ikke noget andet Apparat til at vælge. Der er ingen, der har Sympati for den nuværende Ordning og ønsker den opretholdt, men det er ikke nok at sige, at man gerne vil have den afskaffet, man maa ogsaa foreslaa en forstandig og gennemførlig Maade, hvorpaa det kan ske. Dertil tør man maaske regne paa det ærede Medlems Medvirken, for hvis man fandt en Maade — og, som den højtærede Minister har antydnet, er det ikke udelukket, at man kunde finde en Maade, som ikke var den her foreslaaede —, kunde man maaske naa til det Resultat, at selvsupplerende Bestyrelser for Sparekasser havde levet deres længste Tid.

Det ærede 6te kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) gjorde gældende, at Debitorernes, Laantagernes, Interesser ikke blev varetagne — de havde jo ingen Organisation, de var ikke samlede — ved en Sparekasselov, og han mente, at disse Debitorers Interesser vilde blive varetaget af det af ham anbefalede Bank- og Sparekasseraad. Jeg vil dertil sige, at naar Talen er om at sikre *Sparerne* ved en Sparekasselov, saa er det ærede Medlem ikke berettiget til i en saadan Lov at søge efter Bestemmelser, der sigter til at varetage Laantagernes Interesser. Det er ikke en saadan Lovs Formaal og kan ikke blive dens Indhold at træffe Foranstaltninger til at varetage Laantagernes Interesser, naar hele Loven gaar ud paa at varetage Indskydernes, Laangivernes Interesser. Alligevel mener jeg, at en saadan Lovgivning ogsaa er af overordentlig stor Betydning for Laantagerne, thi naar ikke vi faar en Sparekasselovgivning, som, saa vidt menneskeligt muligt, sikrer Folk mod at blive bedragne eller berøvede de Pengemidler, som de indsætter i Sparekasser, saa bliver der ikke noget eller i alt Fald væsentlig mindre at laane ud til Laantagerne. Naar den sparende Befolkning frygter for at benytte Sparekasserne, fordi de ikke er solide nok, vil det dog i første Linie — eller rettere i anden Linie, thi først og fremmest vil det gaa ud over Sparerne — gaa ud over dem, som søger Laan i Sparekasserne. Det ærede Medlem vil sikkert være ganske